

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Atlas Judiciar European În Materie Civilă](#) > [Ordonanța Asiguratorie Europeană de Indisponibilizare a Conturilor Bancare](#) > [Czechia](#)

Ordonanța asiguratorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare

Cehia

Cehia

GĂSIREA INSTANȚELOR/AUTORITĂȚILOR COMPETENTE

Instrumentul de căutare de mai jos vă va ajuta să identificați instanțele/autoritățile competente pentru un anumit instrument juridic european. Rețineți că deși am făcut eforturi pentru a stabili exactitatea rezultatelor, este posibil ca anumite cazuri excepționale privind determinarea competenței să nu fie acoperite.

Articolul 50 alineatul (1) litera (a) – Instanțele competente pentru emiterea ordonanței asiguratorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare

Instanța districtuală Praga 1 (în temeiul articolului 37 din [Legea nr. 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#)).

Articolul 50 alineatul (1) litera (b) – Autoritatea desemnată ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor privind contul bancar

Instanța districtuală Praga 1 este competentă să obțină informații privind conturile (în temeiul articolului 37 din [Legea nr. 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#)).

Articolul 50 alineatul (1) litera (c) – Metodele de obținere a informațiilor privind contul bancar

Articolul 128 din Legea nr. 99/1963, [Codul de procedură civilă](#) (*občanský soudní řád*), cu modificările ulterioare, impune oricărei persoane să informeze la cerere instanța, în mod gratuit, cu privire la orice fapt care prezintă importanță pentru proceduri și procesul de pronunțare a hotărârilor.

Articolul 50 alineatul (1) litera (d) – Instanțele la care se poate introduce calea de atac împotriva refuzului de a emite o ordonanță asiguratorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare

Căile de atac ar trebui introduse prin intermediul instanței a cărei hotărâre este contestată [articolul 204 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963, [Codul de procedură civilă](#), cu modificările ulterioare]. Competența materială îi revine instanței regionale (*krajské soudy*). Competența teritorială îi revine instanței regionale în a cărei rază teritorială se află instanța districtuală care s-a pronunțat în primă instanță. În ceea ce privește competența teritorială în primă instanță a instanței districtuale Praga 1, instanța competentă teritorial este Instanța municipală Praga (*Městský soud v Praze*), în conformitate cu articolul 37 din [Legea 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#).

Articolul 50 alineatul (1) litera (e) – Autoritățile desemnate ca fiind competente pentru primirea, transmiterea și notificarea sau comunicarea ordonanței asiguratorii europene de

indisponibilizare a conturilor bancare și a altor documente

Instanța districtuală Praga 1 (în temeiul articolului 37 din [Legea nr. 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#)).

Articolul 50 alineatul (1) litera (f) – Autoritatea competentă pentru executarea ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare

Instanța districtuală Praga 1 (în temeiul articolului 37 din [Legea nr. 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#)).

Articolul 50 alineatul (1) litera (g) – Măsura în care conturile comune și cele ale mandatarilor pot fi indisponibilizate

Un cont comun nu poate fi indisponibilizat decât pentru partea din fonduri care îi revine debitorului [articolul 311a din Legea nr. 99/1963, [Codul de procedură civilă](#) (cu modificările ulterioare)]. În cazul unui cont deschis pentru mai multe persoane, se consideră că acestea dețin părți egale din fonduri [articolul 2663 din Legea nr. 89/2012, [Codul civil](#) (*občanský zákoník*), cu modificările ulterioare].

Articolul 50 alineatul (1) litera (h) – Normele aplicabile cuantumurilor exceptate de la înființarea unui sechestr

Aceste norme sunt prevăzute la articolele 304a, 304b, 310 și 317-319 din Legea nr. 99/1963, [Codul de procedură civilă](#), astfel cum a fost modificată. Fondurile nu pot fi puse sub sechestr dacă, de exemplu, sunt destinate plății salariilor, a indemnizației de concediu și a altor indemnizații în locul remunerației pentru muncă. Acest lucru este valabil, de asemenea, în ceea ce privește fondurile în valoare de până la dublul salariului de subzistență, al prestațiilor sociale și al prestațiilor pentru situații dificile.

În ceea ce privește fondurile destinate plății salariilor, a indemnizațiilor de concediu și a altor prestații în locul remunerației pentru muncă, persoana obligată (și anume debitorul) trebuie să depună la instituția financiară (de exemplu, la banca unde este deschis contul) o declarație scrisă în care să se precizeze scopul în care se face plata, suma totală care urmează să fie plătită și numele tuturor angajaților cu valoarea exactă a prestației care urmează să le fie plătită. Semnătura persoanei obligate care figurează pe declarație trebuie să fie certificată. Întrucât este vorba de un act procedural al persoanei obligate (o persoană juridică), declarația trebuie semnată la sediul acesteia de către o persoană autorizată să acționeze în instanță în numele persoanei juridice respective, în conformitate cu articolul 21 din Codul de procedură civilă. Instituția financiară nu este obligată sau autorizată să examineze declarația și nu va examina dacă prestațiile plătite au fost utilizate efectiv în scopul declarat; aceasta va plăti creanțele angajaților persoanei obligate în funcție de soldul fondurilor din cont (inclusiv fondurile care ajung ulterior în cont, în cazul în care suma inițială este insuficientă pentru efectuarea plăților). Acest lucru este valabil, de asemenea, pentru fonduri în valoare de până la dublul salariului de subzistență. Și în acest caz, instituția financiară trebuie să efectueze plata pe baza unei cereri din partea persoanei obligate, în mod independent și fără intervenția unei instanțe (în cazul în care persoana obligată trimite cererea unei instanțe, instanța nu ia nicio decizie cu privire la aceasta, ci va transmite doar cererea instituției financiare pentru ca aceasta să își îndeplinească obligația în cauză pe baza cererii). Nu este necesar să se examineze scopul în care vor fi utilizate fondurile plătite în astfel de cazuri. Instituția financiară va notifica pur și simplu instanței faptul că a plătit suma în cauză persoanei obligate. În acest caz, trebuie luate măsuri pentru a informa beneficiarul cu privire la acest fapt. În caz contrar, acesta ar putea avea îndoeli întemeiate, în cazul efectuării unei plăți incomplete a sumei solicitate, că instituția financiară a acționat în conformitate cu ordinul judecătoresc. Dacă însă această plată nu vizează în niciun fel beneficiarul, nu este necesar să fie informat cu privire la aceasta. În toate celelalte cazuri, aceste sume sunt excluse deplin drept (de exemplu, prestațiile sociale sau creanțele autorilor și ale altor inițiatori).

Articolul 50 alineatul (1) litera (i) – Taxele, dacă sunt percepute de bănci, pentru punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente sau pentru furnizarea de informații privind contul bancar, precum și informații referitoare la partea căreia îi revine obligația de a plăti taxele respective

Da. Băncile au dreptul să perceapă comisioane pentru executarea ordonanțelor naționale echivalente în

conformitate cu grila lor de comisioane. Baremul comisioanelor este stabilit de comun acord între debitor și bancă în temeiul legii, existând limite legale cu privire la ceea ce o bancă poate conveni cu un debitor.

Băncile au, de asemenea, dreptul de a percepe comisioane pentru furnizarea de informații, în cazul în care au ajuns la un acord cu clientul în acest sens. Acest lucru va depinde de nivelul specific al comisioanelor, iar titularul de cont va fi responsabil pentru plata provizorie și finală a comisioanelor.

Articolul 50 alineatul (1) litera (j) – Baremul taxelor sau alt set de norme de stabilire a taxelor percepute de orice autoritate sau alt organism implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii

Taxele judiciare sunt reglementate de Legea nr. 549/1991 [privind taxele judiciare](#), astfel cum a fost modificată. Acestea sunt stabilite ca sumă fixă sau, atunci când obiectul cauzei este o sumă de bani, ca procent din suma care se pretinde. Procentul taxei se calculează ca produsul dintre baza de calcul și rata comisionului. Diferitele rate ale taxelor sunt stabilite într-un barem anexat la lege. Legea se aplică atât procedurilor în primă instanță, cât și căilor de atac.

Taxele devin exigibile odată cu nașterea obligației de plată, de exemplu, atunci când se depune o cerere de chemare în judecată.

În cazul băncilor, comisioanele se stabilesc de comun acord între debitor și bancă în temeiul legii, existând limite legale cu privire la ceea ce o bancă poate conveni cu un debitor.

Baremul comisioanelor este stabilit de comun acord între debitor și bancă în temeiul legii, existând limite legale cu privire la ceea ce o bancă poate conveni cu un debitor.

Articolul 50 alineatul (1) litera (k) – Ordinea de prioritate, dacă este cazul, a ordonanțelor naționale echivalente

În temeiul legislației naționale, nu se atribuie un rang ordonanțelor naționale echivalente.

Articolul 50 alineatul (1) litera (l) – Instanțele sau autoritatea de executare competente pentru acordarea unei căi de atac

Instanța districtuală Praga 1 este competentă pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii (în temeiul articolului 37 din [Legea nr. 6/2002 privind organizarea instanțelor și activitatea judecătorească](#)).

Articolul 50 alineatul (1) litera (m) – Instanțele la care trebuie introdusă o cale de atac și termenul, dacă este prevăzut, pentru introducerea căii de atac

Căile de atac ar trebui introduse la instanța a cărei hotărâre este contestată în termen de cel mult 15 zile de la notificarea în scris a hotărârii [articolul 204 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963, [Codul de procedură civilă](#), astfel cum a fost modificată].

Articolul 50 alineatul (1) litera (n) – Taxele judiciare

Taxele judiciare sunt reglementate de Legea nr. 549/1991 [privind taxele judiciare](#), astfel cum a fost modificată. Acestea sunt stabilite ca sumă fixă sau, atunci când obiectul cauzei este o sumă de bani, ca procent din suma care se pretinde. Procentul taxei se calculează ca produsul dintre baza de calcul și rata comisionului. Diferitele rate ale taxelor sunt stabilite într-un barem anexat la lege. Legea se aplică atât procedurilor în primă instanță, cât și căilor de atac.

Taxele devin exigibile odată cu nașterea obligației de plată, de exemplu, atunci când se depune o cerere de chemare în judecată.

Articolul 50 alineatul (1) litera (o) – Limbile acceptate pentru traducerea documentelor

Republica Cehă acceptă documente redactate și în limba slovacă.

■ Ultima actualizare: 06/01/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.